

A KAMÉLEON ÁRNYÉKA

ATHENAEUM

Minette Walters: A kaméleon árnyéka

Minette Walters
A kaméleon árnyéka
(Részlet)

Fordította: BERTA ÁDÁM

(Részlet)

Athenaeum

A fordítás alapjául szolgáló mű
Minette Walters: The Chameleon's Shadow
Random House Inc., New York
www.minettewalters.co.uk

Copyright © Minette Walters, 2007
Hungarian translation © Berta Ádám, 2010

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadó-
k és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: 235 5020
athenaeum@lira.hu
www.athenaeum.hu

Felelős szerkesztő: Tracikievicz Zsófia
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Borítóterv: Weiler Péter

Tördelés: Malum Stúdió
ISBN 978-963-293-101-2

Marie-nak és Sarah-nak

árnyék - Az árnyék egy autonóm részszemélyiség, a személyiség alsóbbrendű része, a personával ellentétes tartalmak gyűjtőhelye (kompenzatív jelleg). [...] Az árnyék lehet projekció (saját elfogadhatatlan énrészeinket kivetítjük másokra) is, például: a homofóbia látens homoszexualitást takar. Az árnyék nem minden esetben jelent negatív tartalmat, például: a bűnözők árnyéka jó (ez a fehér árnyék), a personájuk gonosz; a pörgős ember árnyéka csendes. Minél inkább elfojtják az árnyékot, annál sötétebb, erőszakosabb lesz.

Wikipedia

traumás agysérülés - [...] trauma hatására személyiségváltozás is bekövetkezhet: szellemi képességek hanyatlása, érzelmi instabilitás, szociális és morális elvek leépülése és emlékezetzavarok léphetnek fel....

Wikipedia

Gyilkosság áldozatára bukkantak Halálra verték

2006. szeptember
29., péntek

Southwark Echo

A férfi holttestére két napja találtak rá, amikor a rendőrséget kihívták egy dél-londoni címre. Azonosítás után kiderült, hogy az áldozat Martin Britton nyugalmazott tisztviselő (71), aki korábban a Védelmi Minisztériumban dolgozott. Ismerősei és szomszédai már napok óta nem látták Mr. Brittont. A helyszínre érkező rendőrök létrára állva benéztek a hálószoabaablakon, ezután döntöttek úgy, hogy betörik az ajtót.

A tegnap lefolytatott boncolás kimutatta, hogy Martin Britton halálát fejsérülések okozták. „Erőszakos támadásnak esett áldozatul, halálra verték,” közölte a nyomozást vezető Brian Jones főfelügyelő. „Meggyőződésünk szerint a gyilkosság szeptember 23-án történt, ezért kérjük, jelentkezzen, aki aznap a Greenham Roadon tartózkodott, és látott valamit.”

A szomszédok elmondása szerint Martin Britton „elbűvölő, választékos modorú” úriember volt, aki élettársa tavalyi halála óta „kissé visszavonultan” élt. Jones főfelügyelő szerint nem kizárt, hogy Mr. Britton ismerte támadóját. „Erőszakos behatolásnak nem találtuk nyomát”, fűzte hozzá.

A főfelügyelő nem erősítette meg, hogy az eset összefüggésbe hozható-e Harry Peel taxisofőr (57) meggyilkolásával. Peelt, aki alig két mérföldre lakott a Greenham Roadtól, két héttel ezelőtt ölték meg, a halál oka szintén súlyos fejsérülés. Holttestére különlő felesége talált rá a férfi hálószobájában. A hölgy gyanúját az keltette fel, hogy Mr. Peel egy ideje már nem vette fel a mobilját.

A rendőrség a homoszexuális közösség segítségét kérte Harry Peel gyilkosának kézre kerítéséhez. Az áldozat hivatásos katonaként dolgozott, leszere-lése után évekig dokkmunkásként kereste kenyerét, s ezt követően lett taxisofőr. Visszatérő vendégnek számított a környékbeli bárokban és klubokban.

A Greenham Road-i házban a helyszínelés még fo-lyik.

Nyolc hét múlva

A szétbombázott, elhagyatott út menti épület felső szintjén kuporgó négy iraki már jó ideje szemmel tartotta a páncélozott teherautó-konvojt, amelynek élén egy Scimitar páncélozott felderítő haladt. A Baszrát Bagdaddal összekötő országút egyenesen szeli át a sivatagos síkságot, úgyhogy az iraki csoport magaslati pozíciója és nagy hatótávolságú távcsövei révén már az első pillanattól fogva figyelemmel kísérhette a hadoszlopot, miután az első páncélos feltűnt a horizonton.

Irdatlan hőség volt. Remegő délibábok tükröződtek az aszfalton, az egyik felkelő fel is vette a jelenséget digitális kamerájával, mielőtt ráközelített a Scimitar tornyára. A harminc milliméteres ágyú mindkét oldalán egy-egy katonára sisakja látszott, lejjebb pedig a járművezető, de még túl messze voltak ahhoz, hogy kivehető legyen az arcuk. Egy másik felkelő rámutat az utat szegélyező távirópóznák egyikre, és azt mondja, a bomba jó két perccel azután robban, hogy a Scimitar annál az oszlopnál elhaladt. Elég idő lesz filmre venni a brit katonákat, mielőtt az út menti árokban elhelyezett házi készítésű csőbomba örökre elpusztítja őket.

Az operatőr arra számított, hogy önelégültnek, sőt, arrogánsnak fogja látni az elnyomó tisztek arcát, de a közelkép csak összpontosításról tanúskodott. És a parancsnok, egy huszonhat éves tiszt hirtelen utasítást adott ki, mert észrevett valami oda nem illőt az országút porában. De túl későn...

Az út két oldalára telepített bombák egyszerre robbantak fel, pont amikor a jármű elhaladt közöttük. Tankelhárító aknákból állították össze őket, olyan erő volt bennük, amely ki tud belezni egy Bradley tankot.

A Scimitar levegőbe röpítéséről és kigyulladásáról készült filmfelvétel széles körű nyilvánosságot kapott a muszlim világban. Az iraki bazársoron „kötelező” DVD volt mindenkinél, akinek volt saját generátorról üzemeltethető házimozirendszere, vagy a szövetségesek bombázásakor elmozdult a parabolaantennája. Ellenállhatatlan propagand

daanyag vált a rövid klipből, amelyen egy kis iraki terroristejt házi készítésű bombával intézte el a szövetségesek járművét; különösen azért, mert a nézők és a szakértők egybehangzóan állították, hogy a képen a három nyugati katonára arcára nem koncentráció ül ki, hanem rettegés. Arckifejezéseiket jelként értelmezték, hogy a szövetséges haderő morálja a béka feneké alá süllyedt, közeledik a megszállás vége.

Nagy-Britanniában a haditudósítások összeállításakor más etikai megfontolások érvényesültek, s a hírszerkesztők úgy döntöttek, ne kerüljön adásba a katonák arcáról készült közeli felvétel - mert attól tartottak, panaszokkal ostromolnák és érzéketlennek bélyegeznék őket. A bombamerényletet csak egy férfi élte túl, őt is elcsúfították a sebesülések. Ilyen körülmények között még a legedzettebb tévések is úgy érezték, nem szabad feszíteni a húrt, nehogy szenzációhajhászás kerekedjen abból, amit eredetileg tényyszerű beszámolóknak szántak.

*

Később felébredt párszor, és egyre inkább elborzadt. Felfogta, hogy a csöngés csak a saját fejében szól. A zaj egyre elviselhetőbbé vált, azt viszont még mindig nem értette, hogy mit beszélnek az őt bámuló arcok. A szájuk mozgott, de ő semmit nem hallott. Abban sem volt biztos, hogy a szája továbbítja-e az agya által küldött jelzéseket. Próbált beszélni a félelméről, de a fölötte megjelenő arcokról hiányzott a reakció, és ez meggyőzte arról, hogy nem mozog a szája.

Az idő elvesztette jelentőségét. Nem tudta megítélni, milyen gyakran veszíti el az eszméletét, vagy hogy meddig tartanak azok az időszakok, amelyeket átalszik. Meggyőzte magát arról, hogy napok, hetek is eltelték már, amióta idehozták erre a helyre, és lassan emészteni kezdte a méreg, ahogy összerakta a kirakós darabjait. Valami nagy baj történt, és kórházban van. A beszélő fejek pedig orvosok. De nem segítenek rajta, sőt, észre sem veszik, hogy ébren

van. Szörnyen félt attól, hogy az ellenség kezére került – de miért? – vagy örökre nyomorék marad, és csak gondolkodni fog tudni, kommunikálni már nem.

A sötét hajú nő jelenléte szinte fojtogatta. Gyűlölte a szagát, és gyűlölte az érintését. Mindig ott volt, és halkan sírdogált, de Aclandet hidegen hagyta a bánata. Ösztönösen érezte, hogy könnyei krokodilkönnyek, és nem miatta hullatja őket, és megvetette a nőt a képmutatásért. Úgy érezte, ismernie kellene valahonnan. Valahányszor felébredt és félig lehunytt szemmel figyelte az asszonyt, valami ismerős érzés fogta el.

Az apját hamarabb felismerte. A látótere szélén felbukkanó, fáradt külsejű férfit úgy ismerte fel, mintha villámcsapás érné. A következő pillanatban már azt is tudta, kicsoda a nő, és miért undorodik az érintésétől. Más emlékek is előtörttek az agyát. Eszébe jutott a saját neve: Charles Acland. Foglalkozása: a brit hadsereg hadnagya. Utolsó bevetése: Irak.

Világos emlékei vannak róla, amit újra és újra lejátszott az agyában, mert magyarázattal szolgált: felszáll a Hercules csapatszállító gépre aznap, amikor elindult a Közél-Kéltre. Arra gondolt, a repülő biztos felszálláskor lezuhant, mert az utolsó emléke az, hogy beköti magát az ülésbe.

*

– Charles. Ébredj, Charles! – Valaki belecsípett a kezébe. – Ez az, jó fiú. Na, gyerünk. Ébredjen. – Kinyitotta a szemét, és a fölé hajoló középkorú ápolónőre nézett.

– Hallottam, mit mond – mondta. Egyetlen elmosódott hangsorként jöttek ki belőle a szavak, de most legalább már tudta, hogy valóban kimondta őket.

– Megműtötték, és most lábadozik – közölte vele az ápolónő, mert úgy értette, Charles azt kérdezte: Hol vagyok?

– Ha minden jól megy, ma délután vissza is viszik az ágyába. PCA-pumpára van kötve – helyezte Charles bal kezét az irányítóra az ápolónő –, vagyis egy

páciens által szabályozható fájdalomcsillapító eszközre. Így önállóan tudja majd szabályozni az operáció utáni fájdalomcsillapítás mértékét. Egy darabig valószínűleg nem lesz szüksége fájdalomcsillapítóra, de ha kellemetlenül érzi magát, akkor nyomja meg a fehér gombot. A morfiumtól gyorsan el fog aludni.

Charles azonnal elrántotta a kezét.

- Ahogy gondolja - mondta az ápolónő derűsen -, de így saját magának tudja beállítani majd a fájdalomcsillapítást. Az adagolás biztonságos, és a gép megakadályozza, hogy egyszerre túl sok morfium jusson a szervezetbe. - Vidáman Charlesra mosolygott: - Nem lesz annyi ideig rákötve, hogy függőség alakulhasson ki, Charles. Ebben biztos lehet.

Nem hitt a nőnek. Rögtön tudta, hogy egyetlen nőben sem bízik meg, bár fogalma sem volt, miért. Az ápolónő fe-mutatott egy fekete, tojás alakú tárgyat.

- Ezt a jobb kezébe rakom. Szóljon, hogy ki tudja-e tapin-tani.

- Igen.

- Akkor jó. - A nő Charles hüvelykujját a tárgy tete-jén lévő gombra igazította. - Ha szüksége van rám, nyom-ja meg. Amúgy is magán tartom a szemem, de vész ese-tén csengessen. Szerencsés fickó maga. Ha nem ilyen rinocéroszkoponyával áldja meg az Isten, nem éli túl.

Már indult volna, de Acland a szabad kezével elkapta a szoknyáját.

- Gogy zugant le?

- Ismételje meg!

Egészen mélyről, a torkából törtek elő a hangok, mint a hasbeszélőnek.

- Gogy zugant le? - ismételte lassan, hörögve.

- Micsoda hogy zuhant le?

- A rekkülő. - Újra nekirugaszkodott. - Aaa rekkülő. Rek-külön ültem.

- Nem emlékszik, mi történt?

Megrázta a fejét.

- Oké. Megkérek valakit, hogy magyarázza el magának. -
A nő újra megveregette a kezét. - De ne aggódjon, drágám.
Csak kicsit összekuszálódtak a dolgok a fejében, ennyi az
egész. Előbb-utóbb minden kitisztul majd.

*

Telt az idő, és semmi sem történt. Az ápolónő időnként visszatért, de önelégült mosolya és ostoba megjegyzései csak idegesítették Charlest. Egyszer vagy kétszer megpróbálta emlékeztetni, hogy szüksége lenne némi magyarázatra, de az ápolónő butaságból vagy rosszindulatból nem akarta megérteni, mit mond. Üvölteni akart, és azon kapta magát, hogy számára ismeretlen és érthetetlen módon küszködik a dühével. A függönyökkel leválasztott helyen, ahol feküdt, minden beszűrődő zaj - halk beszédhangok, léptek, telefoncsörgés - összeesküdött ellene, és csak fokozta az ingerültségét. Már az ápolónőt sem érdekelte. Acland számolta a nő látogatásai között eltelő másodperceket. Háromszáz. Négyszáz. Amikor eljutott ötszázig, a nővérhívóra tette az ujját, és rajta tartotta. Az ápolónő besietett, és bárgyún kacarászva próbálta meg kivenni a kezéből a tojás alakú műanyagot, de Acland kicsavarta a kezéből és magához szorította.

- Baszd meg!

Ezt gond nélkül megértette, nyugtázta magában Acland, látva, hogy a nő arcáról eltűnik a mosoly.

- Nem tudom leállítani, amíg rajta tartja az ujját - mondta a nő az övén lévő villogó vevőegységre bökve. - Ha nem hagyja abba, mindenki idejön.

- Helyes.

- Ki fogom kapcsolni - fenyegetőzött a nő. - Nem maga az egyetlen páciens, akit ma műtöttek. - Kinyújtotta a kezét a nővérhívóért. - Ugyan már, Charles. Ne készít sen ki, jó? Már telefonáltam. Nem az én hibám, hogy ilyen

lassan ér ide. Ez egy állami kórház, és jelenleg csak egy pszichiátriai tanácsadó van ügyeletben. Nemsokára bejön magához. Higgye el!

Próbálta elmondani, hogy neki nem kell pszichiáter. Az agyának kutya baja. Egyszerűen csak tudni akarja, mi történt. Mások is voltak a repülőgépen. Ők túléltek? De annyira kellett koncentrálnia, hogy ki tudja nyögni a kérdést – ami saját maga számára is érthetetlen volt –, hogy a nő közben könnyűszerrel ki tudta csavarni kezéből a nővérhívót. Acland újra szidalmazni kezdte.

Az ápolónő megnézte a PCA-t, és látta, hogy a férfi nem is használta.

– A fájdalomtól ilyen dühös?

– Nem.

A nő nem hitt neki.

– Senki sem várja el, hogy hősködjön, Charles. A fájdalommentes álm sokkal többet használ magának, mint ha ébren marad és idegeskedik – csóválta a fejét. – Különben is, azok után, amin keresztülment, egyáltalán nem kellene ennyire élénknek lennie.

*

Mikor végre megjött a pszichiáter, ő is nagyjából ugyanezt mondta.

– Élénkebb, mint gondoltam. – Dr. Robert Willisként mutatkozott be, és széket húzott Acland gurulós ágya mellé. Ötvenes évei közepén járó cingár, szemüveges férfi volt, akinek szokása volt átható tekintettel páciense szemébe nézni, ha épp nem az ölében tartott számítógépből kinyomtatott jegyzetet tanulmányozta. Először megkérdezte Aclandtól a nevét és a rangját, majd érdeklődött, mi az utolsó emléke.

– Feeszáhog a rekkülőre.

– Angliában?

Acland felfelé bökött hüvelykujjával.

- Na jó - mosolygott Willis. - Azt hiszem, jobb lesz, ha inkább én beszélek. Könnyítsük meg a dolgot a maga... és mindkettőnk számára. Ha felfelé bök a hüvelykujjával, az igen, ha lefelé, nem. Kezdjük egy könnyű kérdéssel. Érti, mit mondok?

A hadnagy hüvelykujja felfelé mutatott.

- Jól van. Tudja, mi történt magával?

Acland többször is lefelé mutatott.

- Akkor ezt lassan vegyük végig - bólogatott a férfi. - Emlékszik rá, hogy megérkezik Irakba? Nem. Irakról emlékszik valamire?

A páciens hüvelykujjával többször is lefelé bökött.

- Semmire? A bázisra? Hogy mi volt a küldetés célja? A szakaszára se?

Acland a fejét rázta.

- Rendben. Csak az önnel érkezett orvosi és katonai jelentésekre tudok hagyatkozni, meg az újsághírekre, amiket nemrég töltöttem le az Internetről, de elmondom, mit derítettem ki. Ha szeretné, hogy valamit megismételjek, emelje fel a kezét.

Acland megtudta, nyolc hetet töltött az egyik brit katonai bázison Baszra közelében. Négy Scimitart és összesen tizenkét embert osztottak be alá. Az volt a feladatuk, hogy felderítsék az irak-iráni határon azokat a helyeket, ahol a felkelők átjutottak. Csapatával két, három hétig tartó felderítő őrjáratot hajtott végre, amelyeket parancsnokai „kiemelkedően sikeresnek” értékelték. Egy pár napos pihenő után a csapatot ismét felderítésre küldték. A Bagdadból Baszrába tartó országúton haladó konvojban, parancsnok lévén, két legtapasztaltabb katonájával - Barry Williams és Doug Hughes őrvezetőkkel - Acland ült a legelől haladó Scimitarban. A járművet az út szélén eltemetett házi készítésű bombával robbantották fel. A két őrvezető a támadás során életét veszítette, Acland viszont kirepült a járműből. Mindhármukat kitüntetésre terjesztették elő.

Willis egy papírlapot mutatott a fiatal hadnagynak; a ki nyomtatott újságcikk szalagcíme ez volt: Hőseink. Oldalt, a kiutazás előtti seregszemlekor készült fotó alatt két mosolygó férfi és családja képe. A képaláírás pedig: Porig sújtott családtagok gyászolják a két bátor apát. Acland fotója alá ezt írták: Súlyosan megsebesült, de életben van.

- Felismeri őket, Charles? Barry Williams és Doug Hughes - bökött rá egyenként az arcokra.

Acland a képeket bámulta, próbált felidézni valamilyen emléket, egy arcvonást, egy mosolyt, de ennyi erővel vadidegeneket is nézegethetett volna. Elnyomta a fel-törő pánikrohamot, amikor megtudta, hogy ugyanabban a Scimitarban volt, mint ők ketten, és két hosszabb felderítésen is együtt voltak, s ebből következően bizonyára nagyon közel kerültek egymáshoz. Vagy legalábbis közel kellett volna kerülniük egymáshoz. Hogy feledkezhetett meg a bajtársairól ilyen könnyen?!

- Nem.

Willis valószínűleg rájött, mi bántja, mert azt mondta, emiatt ne aggódjon:

- Iszonyú ütést kapott a fejére. Ne lepje meg, hogy lyukak vannak az emlékezetében. Rendszerint idővel minden visszatér.

- Mennyi ikő?

- Mennyi idő alatt? Attól függ, milyen súlyos az agyrázkódása. Talán pár nap. De nem egyszerre tér vissza minden emlék. Az ember rendszerint egyre több mindent tud felidézni, de... - elhallgatott, mert Acland megrázta a fejét.

- Mennyi ikő - bökött saját magára - ...ikk?

- Hogy mennyi ideje van itt?

Acland bólintott.

- Kb. 30 órája. Egy Birmingham külvárosában levő kórházban vagyunk. November 28-a, kedd van. A támadás múlt pénteken történt, és maga tegnap hajnalban érkezett ide. Délután koponya-CT-n volt, ma reggel pedig

megműtötték, az arca bal oldalán és a bal szeme fölött helyre illesztették a csontokat – mosolygott Willis. – Mindent egybevéve elég jó formában van.

Acland fölfelé bökött a hüvelykujjával, hogy jelezze, értette, de a beszélgetés nemigen enyhítette félelmeit és nem csökkentette a neheztelését. Hogy felejthetett el nyolc teljes hetet az életéből?! Harminc óra hogyan változhatott egy egész örökkévalósággá? Mire célzott az ápolónő azzal, hogy összekuszálódtak a fejében a dolgok?

Mi baja van tulajdonképpen?

*

Kemény napok következtek. Acland már számon sem tudta tartani, hányan mondták, hogy milyen szerencsés. Szerencséje, hogy kirepült a járműből, mielőtt az felborult. Szerencsés, hogy ilyen kevesen voltak a felkelők, vagy nem voltak elég jól felfegyverezve ahhoz, hogy a robbantás után agyonlőjék. Szerencsés, hogy a repesz nem hatolt be az agyába. Szerencse, hogy fél szeme megmaradt. Szerencsés, hogy nem süketült meg teljesen a robbanástól. Szerencsés, hogy túlélte...

Valami okból elkülönítették a többi betegtől, egy félreeső szobába tették. Acland gyanította, hogy ebben az anyja keze lehet – aki mindig kijárta, hogy úgy legyenek a dolgok, ahogy ő akarja –, de nem panaszkodott. Ha aközött választhat, hogy a szülei bámulják vagy egy vadidegen, aki csak betéved a kórterembe, akkor a szüleit mégiscsak jobban el tudja viselni. De azért állandó jelenlétük kifárasztotta.

Apja volt a legrosszabb a „szerencséd, hogy” témában. Egyáltalán nem értette, mit beszél a fia, és mivel nem is volt türelme kitalálni, csak megállt az ablak mellett, és ilyesmiket ismételtetett: „Aznapi rád mosolyogtak az istenek.” „Anyád el sem hiszi, milyen közel voltunk ahhoz, hogy elveszítsünk.” „Eleinte azt mondták nekünk, életveszélyben vagy.” „Ez a legszörnyűbb dolog, ami valaha történt velem.”

Acland az idő legnagyobb részében úgy tett, mintha aludna, mert unta a „hüvelykujj-fel” játékot. Nem tartotta magát szerencsésnek, és értelmetlennek tartotta, hogy úgy tegyen, mintha annak érezné magát. Huszonhat évesen előtte az egész élet, de úgy tűnt, egyáltalán nem olyan élete lesz, mint amilyet magának választott. Valahányszor apja a jövőt emlegette, jeges félelem öntötte el.

-A hadsereg átképzési ösztöndíjat ad, Charles. Mit szólsz, mondjuk, egy kétéves mezőgazdasági tanfolyamhoz? Ennyi erővel az adófizetők pénzén ki is tanulhatnád a modern módszereket.

Acland a falat bámulta.

-Csak egy ötlet volt. Anyád örülne, ha velünk élnél. Lakhatnál a melléképületben, hogy saját helyed legyen.

Acland elborzadt ettől a felvetéstől. Muszáj volt elviselnie, hogy az anyja ott van a szobában, de érintésétől egyre inkább elhúzódott. Amikor csak lehetett, keresztbe fonta a karját, hogy ne simogassák a kezét, és azon tűnődött, mit mondtak neki az állapotáról, hogy anyja úgy kezeli, mint egy gyereket. Nem mintha gyerekkorában dédelgette volna. Az Acland-háztartásban nem volt divat az érzelmek kimutatása.

Egyedül akkor volt némi nyugta, amikor a nővérek vagy az orvosok vették birtokba a terepet, és a szüleit távozásra szólították fel. A sebészt, Mr. Galbraitht nagyra értékelte. Beszámolt neki a sérüléseiről, és ő volt az, aki elmondta, mire számíthat az elkövetkező hónapokban. Galbraith elmagyarázta, hogy a sérülés az arca bal felét érinti, a repesz hasító és égető hatása miatt a puha szövet jelentős részét elvesztette, és a szeme menthetetlen. Ugyanakkor a rekonstrukciós sebészeti beavatkozás a mikrovaszkuláris technikáknak és a szövettágítási eljárások használatának köszönhetően rengeteget fejlődött az elmúlt évtizedben, és a sebészek bizakodóak voltak.

Galbraith figyelmeztette Aclandet, hogy a legjobb eredmény eléréséhez akár hónapokra is szükség lehet. Egy-egy műtét akár tizennégy óráig is eltarthat, és két

operáció között több héten át lábadozik a beteg, ráadásul egyéb specialisták, úgymint idegsebész vagy szemsebész bevonása is indokolt lehet véleményezés és segítségnyújtás céljából. A csapat célkitűzései szerint a károsult ideg működését minimalizálnák, és olyan területről ültetnének át szövetet, hogy a graftok színe és felülete a lehető legcsekélyebb mértékben különbözzön az arcbórétől, különös tekintettel a szemhéjra és az üvegszemet befogadó üregre.

A sebész figyelte a beteget, de a reakció elmaradt.

- Remélem, ezzel sikerült valamelyest megnyugtatnom, Charles - mondta. - Tudom, hogy most rengeteg mindent kell egyszerre feldolgoznia, de a hírek összességükben bizakodásra adnak okot. Amikor már könnyebben beszél, majd annyi kérdést tehet fel, amennyit csak akar. Alig várom, hogy jobban megismerhessem - nyújtott kezét.

Acland megszorította a kezét, és nem engedte el. Azt akarta kérdezni: „Miért van szükségem idegsebészre?”, de ezt túl bonyolult lett volna kimondani. Helyette a másik kezével oldalt megérintette a fejét, és azt kérdezte:

- Az agy oké?

- Amennyire meg tudtuk állapítani, igen - bólintott Galbraith.

Elengedte a férfi kezét.

- Miért nem em-é-szem?

- Mert három napig eszméletlenül feküdt, és az amnézia tipikus kísérő tünete a traumás fejsérüléseknek. Nehezebb esik megérteni, amit hall?

- Nem.

- Nekem is ez a benyomásom. Dr. Willis jellemzése szerint kivételesen élénk és gyors ahhoz képest, hogy három napig magához sem tért. Emlékszik, hogy beszélgetett vele?

- Igen.

- Emlékszik arra, amit a doktor a támadás részleteiről mondott?

- Igen.

- Akkor nincs miért aggódnia - mosolygott Galbraith.
- A rövid távú memória zavarai utalnak károsodásra. Aki ilyesmitől szenved, annak megértési vagy információ-visszaadási nehézségei vannak... Olyan képességeit veszíti el, amelyeket egykor magától értetődőnek tartott, és csak hosszú terápia révén sajátítja el őket újra. A maga amnéziája ellenben retrográd, vagyis lokális jellegű, ami annyit tesz, hogy egy bizonyos időszakhoz kapcsolódó emlékeit felejtette el. Ez agyrázkódás után teljesen szokványos... de ritkán maradandó - közölte. - Ez megnyugtató? - kérdezte Acland kifejezéstelen arcát látva.

Nem... De a hadnagy ettől függetlenül bökött egyet felfelé a hüvelykujjával. Nem tudta elviselni, hogy tovább vacakoljanak vele. Ha már arról is tudnának, mi jár a fejében, végképp nem maradna privát szférája.